

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 176

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 aprilie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 266 din 19 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.....	1-3	art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă	6-7
Decizia nr. 51 din 20 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6, art. 11 și ale art. 25-28 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994	3-5	Decizia nr. 81 din 8 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal.....	7-9
Decizia nr. 68 din 27 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		352. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului.....	10-11
		353. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 418/1999 privind asigurarea condițiilor de implementare a prevederilor Proiectului-pilot privind restructurarea sectorului minier.....	12-13
		368. — Hotărâre privind acordarea unor ajutoare de urgență	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 266 din 19 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător

Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Claudia Miu — magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ana Cherciu și Ștefan Gheorghe Cherciu în Dosarul nr. 201/2000 al Tribunalului Sibiu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 sunt constituționale, dreptul la prelungirea contractelor de închiriere nefiind un drept fundamental, prevăzut de Constituție, și, prin urmare, nu îi sunt aplicabile prevederile art. 49 din Constituție referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale. Se mai arată că legiuitorul poate stabili condițiile și cazurile în care se poate prelungi sau în care încetează contractul de închiriere, în raport cu situațiile concrete în care se află chiriașul sau proprietarul locuinței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 201/2000, **Tribunalul Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Ștefan Gheorghe Cherciu și Ana Cherciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că aceste dispoziții contravin prevederilor art. 49 din Constituție, deoarece aduc „o restrângere nejustificată exercițiului drepturilor chiriașilor care, după 1 ianuarie 1990, au părăsit domiciliul fie datorită majoratului, fie divorțului, căsătoriei ori separației de fapt“. În speță s-a stabilit că Ștefan Ciprian Cherciu, fiu major al autorilor excepției, înscris în contractul de închiriere, este proprietar din 1999 al unui apartament cu 3 camere în aceeași localitate, situație care a determinat Judecătoria Sibiu să admită acțiunea reclamanților și să dispună evacuarea din locuință a chiriașilor (autori ai excepției), potrivit art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, care prevede în acest caz că nu se aplică prelungirea contractului de închiriere. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, pârâți în procesul de evacuare, „copilul devenit major, Ciprian Ștefan Cherciu, a renunțat la dreptul locativ distinct pe care îl avea în virtutea calității de fiu al titularilor contractului de închiriere Ștefan Gheorghe Cherciu și Ana Cherciu, astfel că, dacă s-ar aplica dispozițiile art. 13 lit. b) din ordonanța menționată, s-ar aduce o gravă atingere dreptului părinților, titulari ai contractului de închiriere, constând în pierderea dreptului lor locativ“. Se mai susține că neconstituționalitatea dispozițiilor criticate este cu atât mai evidentă cu cât „lasă la latitudinea proprietarului încheierea noului contract de închiriere, fie în conformitate cu contractul încheiat anterior anului 1990 între chiriaș și stat (chiar dacă între timp au survenit modificări ale acestuia ca urmare a majoratului, căsătoriei, divorțului etc.), fie cu actualii chiriași rămași *de facto* și *de jure* titulari ai contractului de închiriere“.

Tribunalul Sibiu, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, apreciază că aceste dispoziții sunt constituționale, deoarece nu încalcă prevederile art. 49 din Constituția României. Textul

constituțional pretins că este încălcat se referă la restrângerea exercițiului unor drepturi existente, recunoscute de alte texte constituționale. Or, dreptul la care se referă critica de neconstituționalitate nu figurează printre cele enumerate în cap. II al titlului II din Constituție. Dreptul chiriașilor la prelungirea contractelor de închiriere nefiind reglementat constituțional, nu se poate vorbi de restrângerea exercițiului acestui drept. Pe de altă parte, arată instanța, legiuitorul este îndreptățit, stabilind conținutul și limitele dreptului de proprietate, să țină seama nu numai de interesele proprietarilor, ci și de cele ale chiriașilor, urmărind ca la situații egale tratamentul să fie egal, iar la situații diferite acest tratament să fie diferit. În consecință, legiuitorul este suveran să stabilească în concret atât situațiile în care se impune prelungirea contractelor de închiriere și pe ce durată, cât și situațiile în care prelungirea nu mai este recunoscută, un asemenea demers de politică legislativă înscriindu-se în întregime în ansamblul prevederilor Legii fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece întreaga reglementare cuprinsă în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 îmbină interesul general cu cel particular, asigurând atât exercitarea dreptului de proprietate, cât și protecția chiriașilor. Textele privind prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere pentru locuințele restituite foștilor proprietari reprezintă de fapt limitări ale dreptului de proprietate, care însă nu contravin Constituției, ci consfințesc principiul constituțional prevăzut la art. 41, potrivit căruia conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege. Faptul că legiuitorul a înțeles să acorde protecție numai acelor chiriași care au nevoie efectivă să ocupe în continuare imobilul restituit, iar nu și celor care dispun de o locuință proprietate personală corespunzătoare în aceeași localitate nu este de natură să aducă atingere drepturilor constituționale ale acestora din urmă, deoarece dreptul chiriașilor la prelungirea contractelor de închiriere nu este reglementat constituțional și, prin urmare, nefigurând printre drepturile și libertățile fundamentale, nu se poate vorbi nici de restrângerea exercițiului acestui drept. Pe de altă parte, legiuitorul este îndreptățit ca, stabilind conținutul și limitele dreptului de proprietate, să țină seama atât de interesele proprietarului, cât și de cele ale chiriașilor, determinând în concret atât situațiile în care se impune prelungirea contractelor de închiriere, cât și pe cele în care prelungirea acestora nu se aplică, această soluție legislativă fiind în deplin acord cu prevederile Legii fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere comunicat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din

Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999), dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 13: „Prelungirea contractelor de închiriere nu se aplică: [...]

b) în cazul contractelor de închiriere pentru spațiile cu destinația de locuințe, prevăzute la art. 1—7, ai căror titulari de contract sau membri de familie menționați în contract sunt proprietari ai unei locuințe corespunzătoare ori au înstrăinat o locuință corespunzătoare după data de 1 ianuarie 1990, în aceeași localitate. Fac excepție contractele de închiriere ai căror titulari sau membri de familie menționați în contract au redobândit, în calitate de foști proprietari sau moștenitori ai acestora, locuințe care sunt efectiv ocupate de chiriași persoane fizice, de una dintre persoanele juridice prevăzute la art. 1 sau de o instituție publică;“

Autorii excepției susțin că aceste dispoziții sunt contrare prevederilor art. 49 din Constituție referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, care sunt următoarele: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; destășurarea instrucției penale; prevenirea conse-

cințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“

Autorii excepției consideră că textul de lege criticat (prin care nu se mai aplică prelungirea contractelor de închiriere titularilor de contract sau membrilor de familie menționați în contract, care sunt proprietari ai unei locuințe corespunzătoare) restrânge nejustificat dreptul locativ al chiriașilor aflați în aceste situații.

Examinând excepția de neconstituționalitate a art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale menționate nu contravin prevederilor art. 49 din Constituție referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Posibilitatea prelungirii unui contract de închiriere, prevăzută de ordonanță pentru unele categorii de chiriași, nu reprezintă un drept sau o libertate fundamentală, garantate de Constituție, al căror exercițiu ar putea fi restrâns numai în limitele și proporțiile prevăzute de textul constituțional invocat de autorii excepției. Prin urmare, prevederile art. 13 lit. b) din ordonanța menționată, care se referă la situațiile în care nu se aplică prelungirea contractului de închiriere, nu pot fi considerate o restrângere a unui drept constituțional.

Pentru considerentele expuse excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ana Cherciu și Ștefan Gheorghe Cherciu în Dosarul nr. 201/2000 al Tribunalului Sibiu.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 51

din 20 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6, art. 11 și ale art. 25–28 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător

Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6, art. 11 și ale art. 25–28 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea

adunărilor publice, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994, excepție ridicată de Rodica Neagu în Dosarul nr. 3.734/2000 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal a răspuns autorul excepției, constatându-se lipsa Ministerului de Interne — Secția 17 Poliție, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile legale criticate contravin art. 36 din Constituție privind libertatea întrunirilor. Astfel, se susține că art. 6 din Legea nr. 60/1991, stabilind că organizarea adunărilor publice se declară la primăriile pe teritoriul cărora acestea urmează să se desfășoare, încalcă textul constituțional menționat, care nu prevede o asemenea obligativitate, iar art. 11 din aceeași lege dă posibilitatea primăriilor să decidă interzicerea desfășurării întrunirilor, ceea ce echivalează cu încălcarea dreptului însuși. În ceea ce privește dispozițiile art. 25—28 din Legea nr. 60/1991 se apreciază că este neconstituțională aplicarea de sancțiuni pentru încălcarea unor prevederi ce sunt, la rândul lor, neconstituționale. Se depun note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, ca fiind nefondată, deoarece apreciază că dispozițiile art. 6, art. 11 și ale art. 25—28 din Legea nr. 60/1991 nu contravin prevederilor art. 36 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.734/2000, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 11 și ale art. 25—28 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994**, excepție ridicată de Rodica Neagu într-o cauză civilă având ca obiect plângerea formulată împotriva procesului-verbal de contravenție din 18 mai 1999, întocmit de Secția 17 Poliție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile art. 36 din Constituție privind libertatea întrunirilor, prin aceea că impun diferite condiții, ca de exemplu declararea adunărilor publice la primăriile pe teritoriul cărora acestea urmează să se desfășoare.

Judecătoria Sectorului 5 București, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin textului constituțional invocat, ele fiind „de natură a proteja valorile enumerate expres în art. 49 alin. (1) din Constituție“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât libertatea întrunirilor poate fi supusă prin lege unor limitări sau condiționări, îndeosebi pentru ca ordinea publică și securitatea națională să nu fie afectate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6, art. 11 și ale art. 25—28 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, modificată cu privire la art. 26 alin. 2 prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994, dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. 6: „*Organizarea adunărilor publice se declară la primăriile municipale, orașenești sau comunale, pe teritoriul cărora acestea urmează să se desfășoare.*“;

— Art. 11: „*Decizia prin care se interzice desfășurarea adunării publice se comunică în scris organizatorului, cu arătarea motivelor care au determinat-o, în termen de 48 de ore de la primirea declarației scrise.*“;

— Art. 25: „*Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea disciplinară, contravențională, civilă sau penală.*“;

— Art. 26: „*Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să întrunească elementele constitutive ale unor infracțiuni:*

a) *organizarea și desfășurarea de adunări publice nedeclareate, neînregistrate sau interzise;*

b) *nerespectarea orelor de desfășurare, traseelor de deplasare sau locului și perimetrului destinat adunării publice;*

c) *neluarea de către organizatori a măsurilor de întrerupere a adunării publice, când constată că au intervenit fapte de natura celor prevăzute în art. 2;*

a) *participarea la adunări publice nedeclareate sau interzise și urmate de refuzul părăsirii locurilor de desfășurare a acestora, la avertizările și somațiile organelor de ordine făcute potrivit legii;*

e) *introducerea sau portul de către persoanele participante, în locurile destinate desfășurării adunărilor publice, a armelor de orice fel, materialelor explozive sau incendiare, a substanțelor iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant, ori a altor obiecte ce se pot utiliza în acțiuni de violență;*

i) *instigarea prin orice mijloace, inițierea sau recurgerea la acțiuni violente sau alte manifestări, cu intenția de zădărnice ori tulburare, în orice mod, a adunărilor publice;*

g) *opunerea cu violență organizatorilor sau împuterniciților acestora ori împiedicarea lor de a-și exercita atribuțiile legale privind asigurarea ordinii în desfășurarea adunărilor publice;*

h) *refuzul de a părăsi imediat adunarea, dacă măsura a fost dispusă de conducătorii acțiunilor;*

i) *organizarea sau participarea la contramanifestații desfășurate în același timp și în același loc cu adunările publice declarate, indiferent de modul lor de exprimare;*

j) *introducerea sau desfășurarea băuturilor alcoolice în locurile destinate desfășurării adunărilor publice, pe toată durata acestora;*

k) *refuzul de a părăsi imediat adunarea la solicitarea organelor de ordine, potrivit legii.*

Contravențiile prevăzute la lit. a) — c) se sancționează cu închisoare contravențională de la o lună la 6 luni sau cu amendă de la 300.000 la 800.000 lei, iar cele prevăzute la lit. a) — k) cu închisoare contravențională de la o lună la 3 luni sau cu amendă de la 100.000 la 300.000 lei.“;

— Art. 27: „*Contravențiunile prevăzute la art. 26 se constată de către primari sau împuterniciții acestora anume desemnați, ofițerii și subofițerii de poliție și jandarmerie.*”;

— Art. 28: „*Dispozițiile prezentei legi, referitoare la constatarea și sancționarea contravențiilor, se completează cu cele ale Legii privind stabilirea și sancționarea contravențiilor și ale Legii pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, în ce privește închisoarea contravențională.*”

Autorul excepției consideră, în esență, că aceste dispoziții legale, care condiționează organizarea adunării publice de obținerea unei autorizări prealabile din partea primăriei pe teritoriul căreia aceasta urmează să se desfășoare, contravin art. 36 din Constituție, care prevede: „*Mitingurile, demonstrațiile, procesiunile sau orice alte întruniri sunt libere și se pot organiza și desfășura numai în mod pașnic, fără nici un fel de arme.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

I. În legătură cu constituționalitatea prevederilor art. 6 din Legea nr. 60/1991, prin raportare la dispozițiile art. 36 din Constituție, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 199 din 23 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 21 februarie 2000. Cu acel prilej, respingând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și 10 din Legea nr. 60/1991, Curtea Constituțională a reținut următoarele: „Dispozițiile art. 36 trebuie corelate cu cele ale art. 49 din Constituție, în sensul că exercițiul libertății întrunirilor poate comporta anumite restrângeri și condiționări, potrivit legii, tocmai pentru ca drepturile și libertățile garantate de Constituție cetățenilor, interesele acestora și, implicit, ordinea publică și securitatea națională să nu fie afectate.

Din perspectiva art. 11 și 20 din Constituție Curtea, observă că, de altfel, art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede că exercițiul dreptului de întrunire poate face obiectul unor restricții care, potrivit legii, constituie măsuri necesare într-o societate democratică, între altele pentru apărarea ordinii, a moralei sau a drepturilor și libertăților altora. În acest sens, în cauzele „*Platform «Ärzte für das Leben» contra Austriei*”, 1985, și „*Rassemblement jurassien contra Elveției*”, 1979, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că art. 11 presupune că fiecare stat este în drept să adopte măsuri rezonabile și adecvate pentru a asigura desfășurarea pașnică a manifestațiilor licite ale cetățenilor săi și că pentru întrunirile ce au loc pe căile publice nu este exagerată impunerea obligației de a se obține o autorizație pre-

labilă, întrucât autoritățile au posibilitatea, în aceste condiții, să vegheze asupra respectării ordinii publice și să ia măsurile necesare pentru ca libertatea manifestațiilor să fie pe deplin asigurată.”

Prin aceeași decizie Curtea Constituțională a mai constatat „că dispozițiile legale criticate, deși preconstituționale, nu intră sub incidența art. 150 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia «*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții*», deoarece nu încalcă prevederile constituționale ale art. 36” și în consecință excepția privind neconstituționalitatea prevederilor art. 6 din Legea nr. 60/1991 a fost respinsă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții, soluția pronunțată anterior își menține valabilitatea și în cauza de față.

II. Cea de-a doua critică de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 11 din Legea nr. 60/1991, în legătură cu care se susține că stabilirea posibilității ca primăriile să decidă „interzicerea desfășurării întrunirilor (adunărilor publice) înainte de începerea exercitării dreptului liber la întrunire” echivalează „în fapt cu însăși încălcarea dreptului”.

Examinând această susținere, Curtea constată că textul criticat, care prevede că „*Decizia prin care se interzice desfășurarea adunării publice se comunică în scris organizatorului, cu arătarea motivelor care au determinat-o, în termen de 48 de ore de la primirea declarației scrise*”, nu încalcă, așa cum consideră autorul excepției, art. 36 din Constituție referitor la *libertatea întrunirilor*.

Curtea reține că, dimpotrivă, instituind obligativitatea comunicării către organizator a deciziei prin care se interzice desfășurarea adunării publice, precum și a motivelor care au determinat-o, art. 11 din Legea nr. 60/1991 creează posibilitatea pentru organizatorul adunării să ia cunoștință de conținutul deciziei și să combată motivele care au justificat-o.

Așa fiind, și această critică de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

III. În sfârșit, autorul excepției consideră că „aplicarea unor sancțiuni prevăzute în art. 25—28 din Legea nr. 60/1991 pentru încălcarea unor dispoziții neconstituționale (arătate mai sus)” este, de asemenea, neconstituțională.

Examinând conținutul prevederilor criticate, Curtea nu poate reține contrarietatea acestora față de dispozițiile art. 36 din Constituție invocate de autorul excepției ca fiind încălcate, și, în consecință, și această susținere urmează să fie înlăturată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6, art. 11 și ale art. 25—28 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994, excepție ridicată de Rodica Neagu în Dosarul nr. 3.734/2000 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 68

din 27 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Cătălina Chiricuță în Dosarul nr. 3.280/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.280/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.** Excepția a fost formulată de Cătălina Chiricuță în cadrul unui proces civil aflat în recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), privind neretroactivitatea legii, ale art. 21 alin. (2), care consacră accesul liber la justiție, ale art. 24, referitor la dreptul la apărare, precum și ale art. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece „legiuitorul a urmărit ca litigiile de muncă să fie soluționate cu celeritate, într-un interval de timp mai scurt, având în vedere natura raporturilor juridice deduse judecării și în acest sens a prevăzut termene procedurale scurte și a suprimat calea de atac ordinară apelului“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, ținând seama și de jurisprudența Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, deoarece prin acestea „sunt institu-

ite reguli deosebite în vederea asigurării celerității soluționării conflictelor de drepturi, al căror obiect constau, în majoritatea cazurilor, în cererile salariaților privind anularea măsurii desfacerii contractului individual de muncă și reintegrarea în muncă ori pretenții privind drepturi neacordate de către angajator“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999. Aceste texte de lege au următorul cuprins:

— Art. 79 alin. (1): „*Hotărârile instanței de fond sunt definitive.*“;

— Art. 80: „*Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii pronunțate de instanța de fond.*“;

— Art. 81 alin. (1): „*În caz de admitere a recursului, instanța va judeca în fond cauza.*“

Autorul excepției susține că aceste texte de lege încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 15 alin. (2): „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*“;

— Art. 21 alin. (2): „*Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.*“;

— Art. 24: „*(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.“

De asemenea, se consideră că dispozițiile legale criticate intră în conflict cu cele ale art. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Tribunalele judecă recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în ultimă instanță.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 nu contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, ce instituie principiul neretroactivității legii, întrucât nu conțin nici o prevedere cu caracter de retroactivitate și, în consecință, hotărârile instanțelor judecătorești competente să soluționeze litigiile de muncă rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate, cum de altfel rezultă din dispozițiile art. IV din Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 179/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

Curtea constată, de asemenea, că, în raport cu dispozițiile art. 21 alin. (2) și ale art. 24 din Constituție, ce garantează exercitarea dreptului la acces liber la justiție și, respectiv, a dreptului la apărare, dispozițiile legale a căror neconstituționalitate este invocată nu contravin nici acestor prevederi constituționale, întrucât accesul liber la justiție și dreptul la apărare presupun accesul la mijloacele procedurale prin care se înlătuiește justiția, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești fiind de competența exclusivă a legiuitorului.

Această concluzie rezultă din dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora: „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, și din dispozițiile art. 128 din Constituție, potrivit cărora „*Împotriva hotărârilor instanțelor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”

Curtea Constituțională, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994 privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Cătălina Chiricuță în Dosarul nr. 3.280/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81

din 8 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 6.431/2000 al Tribunalului Hunedoara.

nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că „Accesul la structurile judecătorești și la mijloacele procedurale, inclusiv la căile de atac, se face cu respectarea regulilor de competență și procedură de judecată stabilite de lege.”

De asemenea, prin Decizia nr. 60 din 14 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, Curtea Constituțională a statuat că accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile „accesul la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Curtea Supremă de Justiție — și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și procedura de judecată sunt stabilite de legiuitor, iar acesta, asigurând posibilitatea de a ajunge în fața instanțelor judecătorești, în condiții de egalitate, poate stabili reguli deosebite.” În același sens sunt și alte decizii ale Curții Constituționale, ca de exemplu Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998.

Considerentele pe care s-au bazat soluțiile anterioare ale Curții Constituționale sunt valabile și în cauza de față, astfel că nu există nici un motiv pentru reconsiderarea jurisprudenței Curții.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ridicate, ca fiind inadmisibilă, considerând că în cauză există autoritate de lucru judecat, întrucât Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate având ca obiect aceleași prevederi, excepție ridicată de același autor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 6.431/2000, **Tribunalul Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal**, excepție

ridicată de Pompiliu Bota într-un dosar penal în care are calitatea de inculpat recurent, fiind trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 239 alin. 1 din Codul penal, privitoare la infracțiunea de ultraj, sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi, precum și prevederilor art. 20 din Constituție, raportate la art. 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În motivarea susținerilor sale autorul excepției consideră că dispozițiile art. 239 alin. 1 din Codul penal creează un avantaj pentru funcționarul public, subiect pasiv al infracțiunii de ultraj, în comparație cu o persoană fizică oarecare. Astfel, arată autorul excepției, aceeași faptă de insultă, dacă este adresată unui funcționar public, constituie infracțiunea de ultraj, pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, iar lipsa funcționarului public de la judecată nu duce la încetarea procesului penal, așa cum se întâmplă atunci când insulta este adresată unei persoane obișnuite, când, potrivit dispozițiilor art. 284¹ din Codul de procedură penală, lipsa nejustificată a părții vătămate la două termene consecutive în fața primei instanțe este considerată drept retragere a plângerii prealabile și, în consecință, atrage încetarea procesului penal în baza art. 11 pct. 2 lit. b) și a art. 10 lit. h) din Codul de procedură penală. Or, arată autorul excepției, în speță funcționarul public ultragiât nu s-a prezentat la proces și totuși instanța nu a dispus încetarea procesului penal.

Tribunalul Hunedoara, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este vădit nefondată. Dispozițiile art. 284¹ din Codul de procedură penală sunt aplicabile numai în cazul infracțiunilor enumerate în art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, iar nu și în cazul infracțiunii de ultraj prevăzute în art. 239 alin. 1 din Codul penal. Acest text de lege se referă într-adevăr și la insultă, calomnie și amenințare, dar în speță inculpatului i se impută infracțiunea de ultraj, al cărei obiect juridic principal îl constituie autoritatea de stat, iar nu demnitatea sau libertatea persoanei. De aceea sesizarea instanței pentru infracțiunea de ultraj se face, potrivit art. 264 din Codul de procedură penală, prin rechizitoriul procurorului, iar nu prin plângerea prealabilă, ca în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală. În consecință, apreciază instanța, în speță nu sunt aplicabile dispozițiile art. 284¹ din Codul de procedură penală, privitoare la lipsa părții vătămate, ci dispozițiile art. 291 alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit cărora neprezentarea părților legal citate nu împiedică judecarea cauzei.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile art. 239 alin. 1 din Codul penal sunt constituționale și propune respingerea excepției de neconstituționalitate. Tratamentul diferit al infracțiunii de ultraj în raport cu insulta, calomnia sau amenințarea nu constituie o încălcare a principiului egalității în drepturi prevăzut în art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece este vorba de valori sociale diferite care se cer apărate în mod diferit. Ultrajul este o infracțiune contra autorității, pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, și de aceea nu pot fi aplicate dispoziții cum ar fi cele prevăzute la art. 284¹ din Codul de procedură penală, care sunt incidente numai în cazul infracțiunilor la care acțiunea penală

se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Nu se poate susține că dispozițiile art. 239 alin. 1 din Codul penal sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece aceste dispoziții nu creează privilegii sau discriminări și nici nu contravin criteriilor egalității în drepturi, enumerate la art. 4 din Constituție. Se mai arată că dispozițiile art. 239 alin. 1 din Codul penal nu contravin „dreptului la recunoașterea personalității juridice, consacrat în art. 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului” și deci nu se încalcă art. 20 alin. (1) din Constituție, avându-se în vedere că scopul urmărit de legiuitor prin incriminarea ultrajului este apărarea autorității de stat. Este menționată totodată Decizia Curții Constituționale nr. 26 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999, prin care Curtea s-a pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de același autor al excepției în fața Judecătoriei Orăștie în același proces de ultraj în care el era inculpat. Cu acel prilej Curtea a respins excepția de neconstituționalitate, constatând netemeinicia sa sub toate aspectele invocate de autorul acesteia.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 239 alin. 1 din Codul penal, care au următorul conținut: *„Insulta, calomnia ori amenințarea săvârșită nemjlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, allat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 4 ani.”*

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia, Pompiliu Bota, a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, prevăzută la art. 239 alin. 1 din Codul penal, săvârșită împotriva unui funcționar public. Cauza a făcut obiectul Dosarului nr. 538/1998 al Judecătoriei Orăștie, ca instanță de fond. În fața instanței inculpatul a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal, privitoare la infracțiunea de ultraj. Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra acestei excepții prin Decizia nr. 26 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999. Cu acel prilej Curtea, respingând excepția, a constatat că dispozițiile art. 239 alin. 1 din Codul penal nu contravin prevederilor art. 20 din Constituție, cu referire la art. 19 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, la art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 19 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, toate privitoare la libertatea de opinie și

de exprimare. S-a mai constatat că prevederile criticate nu sunt contrare nici dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Ulterior soluționării în acest fel a excepției de neconstituționalitate, procesul penal fiind reluat, partea care a ridicat excepția a fost condamnată pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj prin Sentința penală nr. 135/2000 a Judecătoriei Orăștie. Împotriva sentinței această parte a declarat apel, iar în fața Tribunalului Hunedoara a ridicat aceeași excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal, invocând ca și prima dată contrarietatea acestui text cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și cu prevederile art. 20 din Constituție, cu referire de data aceasta la prevederile art. 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care stabilesc dreptul omului de a i se recunoaște personalitatea sa juridică oriunde s-ar afla. Ca argument suplimentar autorul excepției a invocat textul art. 284¹ din Codul de procedură penală privind lipsa nejustificată a părții vătămate, text care în mod vădit nu are legătură cu cauza.

În aceste condiții Curtea observă că Decizia Curții Constituționale nr. 26 din 23 februarie 1999, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal, are autoritate de lucru judecat, obiectul, cauza și părțile fiind aceleași atât în cadrul excepției anterioare, cât și al excepției ce face obiectul prezentei decizii. Astfel, ținând seama de prevederile art. 145

alin. (2) din Constituție, precum și de cele ale art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii, partea care a invocat excepția nu o mai poate reitera, întrucât prima hotărâre intră în puterea lucrului judecat și în consecință excepția este inadmisibilă.

Autorul excepției cunoștea conținutul deciziei Curții Constituționale, care este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, și, de altfel, este depusă la dosarul instanței de judecată, dar cu rea-credință a ridicat din nou aceeași excepție cu scopul evident de a obține suspendarea judecării cauzei. Reaua-credință a celui care a ridicat excepția rezultă și din invocarea aleatorie a unor texte din Constituție și din Declarația Universală a Drepturilor Omului sau a dispozițiilor art. 284¹ din Codul de procedură penală, care nu au nici o relevanță în cauză. Așa fiind, Curtea constată că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 51 din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora „*Când Curtea Constituțională constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că a fost ridicată cu rea-credință pentru a întârzia rezolvarea procesului, ea poate sancționa partea care a invocat excepția cu o amendă de 10.000 — 100.000 lei*”.

În consecință se va dispune amendarea autorului excepției.

În sfârșit, Curtea constată, de asemenea, că instanța de judecată trebuia să respingă ea însăși cererea de sesizare a Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 239 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 6.431/2000 al Tribunalului Hunedoara.

2. Aplică autorului excepției de neconstituționalitate o amendă de 100.000 lei în baza dispozițiilor art. 51 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 10 ianuarie 2001, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Punctul 8 al articolului 2 va avea următorul cuprins:

„8. a) asigură organizarea și dezvoltarea activității de cercetare științifică și inginerie tehnologică în domeniile sale de activitate;

b) inițiază elaborarea unor studii necesare obiectului său de activitate, pe baze contractuale, prin unitățile din subordinea, din coordonarea sau de sub autoritatea sa;

c) validează rezultatele cercetării, proiectării și studiilor din domeniile sale de activitate și acționează pentru valorificarea lor;”

2. După alineatul (2) al articolului 4 se introduc alineatele (2¹) și (2²) cu următorul cuprins:

„(2¹) Se înființează Unitatea de coordonare a implementării instrumentului structural pentru politici de preaderare (ISPA), în domeniul protecției mediului, denumită în continuare *Unitatea ISPA*, organizată ca direcție în cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului.

(2²) În cadrul autorității centrale de mediu se înființează și funcționează ca direcție Unitatea de politici economice de mediu (EPU), sub directa coordonare a ministrului.”

3. Alineatul (3) al articolului 4 va avea următorul cuprins:

„(3) Numărul maxim de posturi este de 212, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

4. Articolul 6 se completează cu alineatul (4) cu următorul cuprins:

„(4) Atribuțiile, sarcinile și răspunderile individuale ale personalului din unitățile aflate în subordinea Ministerului Apelor și Protecției Mediului se stabilesc prin fișa postului, pe baza regulamentelor de organizare și funcționare ale acestora.”

5. Alineatul (2) al articolului 13 va avea următorul cuprins:

„(2) Încadrarea în numărul de posturi aprobat se realizează în maximum 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.”

6. Anexa nr. 1 se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

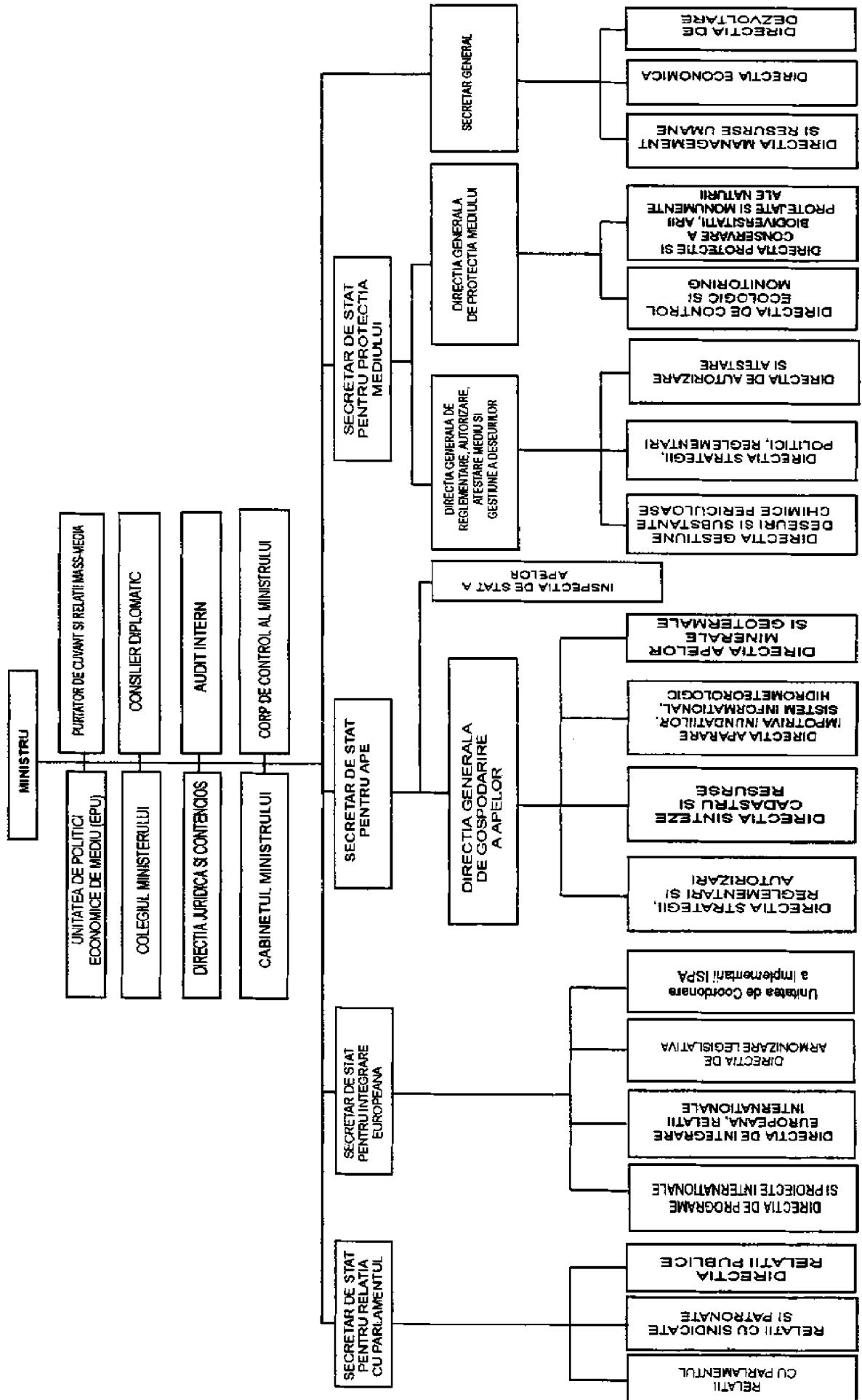
Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 17/2001, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul apelor și protecției mediului,
Aurel Constantin Ilie
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă
p. Ministrul finanțelor publice,
Maria Manolescu,
secretar de stat
Ministrul integrării europene,
Hildegard Carola Puwak

București, 4 aprilie 2001.
Nr. 352.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
 a Ministerului Apelor și Protecției Mediului**

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 418/1999 privind asigurarea condițiilor de implementare a prevederilor Proiectului-pilot privind restructurarea sectorului minier

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 418/1999 privind asigurarea condițiilor de implementare a prevederilor Proiectului-pilot privind restructurarea sectorului minier, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 28 mai 1999, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Ministrul industriei și resurselor se numește coordonator de proiect pentru realizarea și monitorizarea obiectivelor Proiectului-pilot privind restructurarea sectorului minier.“

2. Articolul 2 se abrogă.

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Ministerul Industriei și Resurselor, Agenția Națională pentru Resurse Minerale, Agenția Națională pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere, beneficiare ale împrumutului, se numesc *instituții implicate cu responsabilități în realizarea obiectivelor proiectului.*“

4. Anexele nr. 1 și 2 se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul industriei și resurselor,

Dan Ioan Popescu

p. Ministrul finanțelor publice,

Maria Manolescu,

secretar de stat

București, 4 aprilie 2001.
Nr. 353.

ANEXA Nr. 1

**COMITETUL DE COORDONARE A IMPLEMENTĂRII PROIECTULUI
PRIVIND ASIGURAREA CONDIȚIILOR DE IMPLEMENTARE A PREVEDERILOR
PROIECTULUI-PILOT PRIVIND RESTRUCTURAREA SECTORULUI MINIER (CCIP)**

1. Ministrul industriei și resurselor, coordonator de proiect
2. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, membru
3. Directorul general al Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere, membru
4. Directorul Unității de management a proiectului, membru
5. Reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice, membru.

Nr. crt.	Beneficiarul	Adresa	Suma acordată — milioane lei —
1.	Balaban Liliana	Petrila, str. 22 Decembrie bl. 10, ap. 23	3
2.	Căldărar Rodica	Petrila, str. Burdești nr. 39	4
3.	David Zsuzsana	Petrila, str. 8 Martie bl. 33, ap. 114	5
4.	Drăgan Viorica	Petrila, Str. Minei bl. 30, ap. 14	5
5.	Ignat Dorina Carmen	Petrila, str. 8 Martie bl. 31, ap. 1	3
6.	Mazuru Petronela	Petrila, Str. Minei bl. 30, ap. 11	5
7.	Opriș Cristina	Petrila, str. Alexandru Sahia bl. 15E, ap. 25	5
8.	Rotzik Cristina Paraschiva	Petrila, str. Dobrești nr. 8	3
9.	Sitar Szabo Rozalia	Petrila, str. 8 Martie bl. 31, ap. 31	5
10.	Steger Vasilica	Petrila, Str. Republicii bl. 108, ap. 1	5
11.	Tomaschi Lucreța	Petrila, Str. Minei bl. 10, ap. 2	5
12.	Albeanu Marius	Petroșani, str. 9 Mai nr. 2A, ap. 58	1
13.	Andreica Elisabeta	Petroșani, str. 6 August nr. 18	3
14.	Ardelean Marcel	Petroșani, Str. Aviatorilor bl. 19E, ap. 31	3,5
15.	Arșoi Dumitru	Petroșani, str. Cuza Vodă nr. 21, ap. 4	3
16.	Bargan Vasile	Petroșani, str. Venus bl. 6, ap. 27	3
17.	Bălăcean Anghel	Petroșani, Str. Păunilor nr. 25A	3
18.	Bîrcea Mărioara	Petroșani, str. Venus bl. 10, ap. 20	3
19.	Boja Gabriela	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 34, ap. 113	1,5
20.	Burlacu Anica	Petroșani, Str. Fabricilor nr. 12	2,5
21.	Căldărar Mitruț	Petroșani, str. Cuza Vodă nr. 43	1,5
22.	Căldărar Mitruț	Petroșani, str. Sașa nr. 10	1
23.	Căldărar Simona	Petroșani, str. Sașa nr. 33	3
24.	Cepoi Katalina	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 50, ap. 23	1
25.	Chiriac Elisabeta	Petroșani, str. Saturn bl. 11, ap. 10	3
26.	Cicio Peter	Petroșani, Str. Aviatorilor bl. 8, ap. 48	3
27.	Cioaba Sandu	Petroșani, str. Venus bl. 10, ap. 1	3
28.	Ciobanu Mihai	Petroșani, Str. Aviatorilor bl. 52, ap. 40	3
29.	Ciocea Marian	Petroșani, str. Grivița Roșie nr. 31, ap. 2	4,5
30.	Cioci Cornel	Petroșani, str. M. Klein bl. 2, ap. 3	2,5
31.	Ciociu Marian	Petroșani, str. M. Klein bl. 15, ap. 2	2,5
32.	Ciolac Vasile	Petroșani, str. Radu Șapcă nr. 17	3,5
33.	Ciucure Viorel	Petroșani, str. Saturn bl. 10, ap. 29	4
34.	Ciulacu Petre	Petroșani, str. Saturn bl. 4, ap. 64	3,5
35.	Cîrloiu Ion	Petroșani, str. 1 Decembrie 1918 bl. 103, ap. 9	3
36.	Clemente Mirela	Petroșani, str. Venus bl. 10, ap. 25	3
37.	Colda Marin	Petroșani, str. Venus bl. 4, ap. 76	5
38.	Coroian Ana Maria	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 40, ap. 16	1,5
39.	Coșciug Mihaela	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 20, ap. 26	3
40.	Covaci Luminița	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 1, ap. 33	3,5
41.	Crăciunescu Florin	Petroșani, str. Radu Șapcă nr. 32, ap. 1	2,5
42.	Cristea Ștefan	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 50	3
43.	Cueru Katalina	Petroșani, str. Dacia nr. 45, ap. 1	3
44.	Dan Ioan	Petroșani, str. Venus bl. 4, ap. 37	1,5
45.	Danci Vasile	Petroșani, str. Venus bl.8, ap. 12	4,5
46.	Dascălu Nuța	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 46, ap. 19	2,5
47.	Drăgoi Viorel	Petroșani, str. M. Klein nr. 18	1
48.	Drîmbărean Aurelia	Petroșani, str. Mândra nr. 16	2
49.	Drulă Elisabeta	Petroșani, str. Horea nr. 63C, ap. 29	3,5
50.	Ember Ladislau	Petroșani, Str. Poporului nr. 4, ap. 31	3,5
51.	Enache Ion	Petroșani, str. Sașa nr. 7	1
52.	Fîț Maria	Petroșani, str. Venus bl. 4, ap. 21	3,5
53.	Furdui Verginica	Petroșani, str. Sașa nr. 6A	2,5
54.	Gaisler Anton	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 62A, ap. 31	3

Nr. crt.	Beneficiarul	Adresa	Suma acordată – milioane lei –
55.	Gheorghită Maria Elena	Petroșani, str. Venus bl. 4, ap. 44	1
56.	Gîndac Lelila	Petroșani, str. Saturn bl. 13, ap. 16	2
57.	Grana Carol	Petroșani, Str. Aviatorilor bl. 56, ap. 47	1,5
58.	Grigoraș Ioan Paul	Petroșani, str. Dacia nr. 55, ap. 1	1
59.	Gruită Lucica	Petroșani, str. Aurel Vlaicu nr. 24, ap. 1	3,5
60.	Hajdu Susana	Petroșani, str. Șt. O. Iosif nr. 11, ap. 2	2
61.	Hoca Sandală Ghizela	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 50, ap. 22	2,5
62.	Humaș Traian	Petroșani, str. Venus bl. 3, ap. 66	1,5
63.	Ilie Alina Ramona	Petroșani, str. Saturn bl. 4, ap. 67	2
64.	Ilyeș Nicolae	Petroșani, Str. Aviatorilor bl. 8, ap. 33	1,5
65.	Ionașcu Dorin	Petroșani, Aleea Trandafirilor bl. 4, ap. 4	4
66.	Iosif Daniela	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 1, ap. 48	1
67.	Istrate Vasile	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 23A, ap. 38	3,5
68.	Ivan Robert Aurelian	Petroșani, str. Saturn bl. 2, ap. 28	2,5
69.	Jurca Mariana	Petroșani, str. Saturn bl. 2, ap. 14	2
70.	Kalanyoș Maria Eva	Petroșani, str. Șt. O. Iosif nr. 13, ap. 5	2
71.	Kirmayer Domnica Simona	Petroșani, str. Venus bl. 4, ap. 45	2,5
72.	Lazăr Gabriel	Petroșani, Str. Bradului 40, ap. 2	1
73.	Lazăr Idalia	Petroșani, str. 1 Mai nr. 3	2
74.	Lăcătuș Aurel	Petroșani, str. Dacia nr. 5, ap. 2	2,5
75.	Lingurar Dorel	Petroșani, str. Sașa nr. 42	2,5
76.	Lingurar Ioan	Petroșani, str. Sașa nr. 42A	2,5
77.	Lingurar Ion	Petroșani, str. M. Klein bl. 28, ap. 1	2,5
78.	Lingurar Pavel	Petroșani, str. Sașa nr. 42	1
79.	Lițică Spirică	Petroșani, str. Saturn bl. 13, ap. 24	3
80.	Lup Victoria	Petroșani, Str. Primăverii nr. 34	2
81.	Lupău Maria	Petroșani, str. Venus bl. 3, ap. 60	3
82.	Maior Susana	Petroșani, str. Avram Iancu nr. 3, ap. 7	4
83.	Matei Georgeta	Petroșani, str. Grivița Roșie nr. 31, ap. 2	1
84.	Măturar Doina	Petroșani, Str. Păunilor nr. 50	2,5
85.	Măturar Rodica	Petroșani, str. Sașa nr. 45	3
86.	Măturar Silvia	Petroșani, str. Livezeni nr. 101	2
87.	Medrea Ana	Petroșani, str. M. Klein bl. 42, ap. 7	2
88.	Mezaroș Iosif	Petroșani, str. Cuza Vodă nr. 1, ap. 1	2,5
89.	Minteuan Anna Maria	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 12, ap. 18	2,5
90.	Mîrza Ștefan	Petroșani, str. Grivița Roșie nr. 12, ap. 2	3
91.	Motrici Cornel	Petroșani, Căminul TCH nr. 24	1,5
92.	Muntean Frunzina	Petroșani, str. Dacia nr. 5, ap. 2	3
93.	Muntean Gheorghe	Petroșani, str. Saturn bl. 9, ap. 59	2,5
94.	Muntean Ionel	Petroșani, str. Cuza Vodă nr. 11, ap. 1	5
95.	Mureșan Ileana Olguța	Petroșani, Str. Funicularului nr. 21, ap. 5	3
96.	Muștiuc Victor	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 34, ap. 5	3
97.	Negrea Mioara	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 17, ap. 4	3
98.	Oana Ilinca Florica	Petroșani, str. Surduc, Cantonul C.F.R. nr. 120	2,5
99.	Oniche Doina	Petroșani, str. Dacia nr. 1, ap. 2	1
100.	Pali Erzsebet	Petroșani, Str. Vișinilor nr. 2, ap. 1	5
101.	Pîrcălabu Luța	Petroșani, Str. Aradului nr. 49	1,5
102.	Popescu Laura	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 9, ap. 28	4,5
103.	Purcariu Vasile	Petroșani, Str. Funicularului nr. 28, ap. 5	3,5
104.	Rostaș Sandor	Petroșani, str. Venus bl. 4, ap. 21	2,5
105.	Salomia Daniela	Petroșani, str. Saturn bl. 11, ap. 44	3
106.	Salomia Valentina	Petroșani, str. Saturn bl. 11, ap. 61	2,5
107.	Sava Ioan	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 40, ap. 7	4
108.	Silaghi Nicolae	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 50, ap. 20	4
109.	Sînga Aristița	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 46, ap. 32	1

Nr. crt.	Beneficiarul	Adresa	Suma acordată — milioane lei —
110.	Stohor Mariana	Petroșani, str. Aurel Vlaicu nr. 17	3
111.	Stoica Margareta	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 68, ap. 16	3
112.	Stoica Mariana	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 1, ap. 51	2,5
113.	Szekely Ana	Petroșani, str. Dacia nr. 3, ap. 2	3
114.	Szel Eugen Arpad	Petroșani, str. Venus nr. 3, ap. 56	2,5
115.	Șerban Crăciun	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 14, ap. 3	2,5
116.	Șerban Maria Victoria	Petroșani, str. M. Klein bl. 26, ap. 1	3
117.	Șerban Simion	Petroșani, str. Surduc nr. 122	1
118.	Șerban Steluța Firuța	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 20, ap. 2	2,5
119.	Tabarcea Paul	Petroșani, str. Venus bl. 3, ap. 55	2,5
120.	Tănăsucă Daniela	Petroșani, str. Venus bl. 5, ap. 48	3
121.	Tănăsucă Elena	Petroșani, str. Venus bl. 1, ap. 2	3,5
122.	Todeciu Gheorghe	Petroșani, str. Sașa nr. 41	2
123.	Toi Gheorghe	Petroșani, str. Sașa nr. 6	1
124.	Torok Mihai Romeo	Petroșani, Str. Independenței nr. 23, ap. 9	1,5
125.	Trif Ioan	Petroșani, str. Saturn bl. 13, ap. 4	2,5
126.	Turtureanu Vasile	Petroșani, Str. Aviatorilor nr. 19B, ap. 42	4,5
127.	Voina Angela	Petroșani, str. Aurel Vlaicu nr. 21, ap. 3	3,5
128.	Voina Lucian	Petroșani, str. Aurel Vlaicu nr. 21, ap. 1	2,5
129.	Vuzdugan Tiberiu Cristian	Petroșani, Str. Aradului bl. 25, ap. 1	2,5
130.	Zoltan Ion	Petroșani, str. Saturn bl. 3, ap. 11	3
131.	Zoltan Monica	Petroșani, str. Saturn bl. 2, ap. 1	2,5
132.	Butura Cornel	Vulcan, Str. Preparației nr. 8, bl. F6, ap. 11	1
133.	Butura Marian	Vulcan, str. Mihai Viteazul nr. 18A, bl. 3B2	2,5
134.	Buța Maria	Vulcan, str. Jiu Paroșeni nr. 33	3
135.	Cioca Gheorghina	Vulcan, str. Mihai Eminescu bl. 4, ap. 33	3
136.	Ciungu Eva	Vulcan, str. Nicolae Titulescu nr. 67, bl. D10, ap. 21	3
137.	Cservenszki Daniel	Vulcan, Str. Pajiștii nr. 1, bl. D4, ap. 3	3
138.	Cuteanu Gabriela Sorina	Vulcan, str. Mihai Viteazul nr. 18A, ap. 23	3
139.	Ilie Mărioara	Vulcan, str. Crividia nr. 68, ap. 3	2
140.	Mihalache Nela	Vulcan, str. Parc Octogon nr. 9, bl. 1, ap. 2	2,5
141.	Szabo Iluș	Vulcan, str. Mihai Eminescu bl. 2, ap. 37	3,5
142.	Tămaș Viorica	Vulcan, str. Gheorghe Barițiu nr. 19, ap. 2	2
143.	Trincu Manuela Liana	Vulcan, str. Dorobanți bl. 19, ap. 28	3
TOTAL:			392

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
